

[Wilhjelm]

en, og det er den mere ligelige fordeling af goderne.

Den kommer selvfølgelig heller ikke af sig selv. Går vi et lag dybere, er det klart, at den mere ligelige fordeling skyldes opkomsten af en frisindet bondebevægelse, en levende skolebevægelse og fremfor alt en stærk arbejderbevægelse.

En Hørup og en PH og hele den politiske kulturkamp, de repræsenterer, har betydet kolossalt meget for de lidt mere demokratiske adfærdsnormer på alle niveauer i vort samfund, men det havde ikke kunnet lade sig gøre, der havde simpelt hen ikke været baggrund for det, havde det ikke været for den mere ligelige fordeling. Den større økonomiske lighed har været den materielle forudsætning for, at samfundet har kunnet fungere noget mindre undertrykkende.

Det er denne fordeling, fremkaldt af arbejderklassens organisering, af lønkampen og af klassekampen i bredeste betydning, som har medført den højere levestandard. Det højere lønniveau og ikke danske kapitalisters særlige kvaliteter har været sporen til den større produktivitet, som under kapitalistiske betingelser bestemt ikke er uproblematisk, men som den økonomiske velstand ikke desto mindre er funderet på. Og arbejdskraftens kvalitet, uddannelsesniveaet, som ligeledes er et resultat af den politiske kamp, har været hovedbetingelsen for, at det har kunnet lade sig gøre.

Den mere ligelige fordeling er den, man nu er i fuld gang med at nedbryde med krisepolitikken. En voldsom udhuling af real-lønnen på den ene side og investeringsbegunstigelser og kapitaltilskud på den anden. »Tag fra de fattige, og giv til de rige«, er det eneste, der er at gøre, proklamerede Simon Spies forleden, og landets største dagblad ofrede øjeblikkelig hele forsiden på de vise ord.

Men mere interessant, end hvad Spies kan finde på, er dog, at alle partier fra og med socialdemokratiet og de radikale og hele vejen ud til højre nu faktisk bygger deres politik på dette princip: »Tag fra de fattige og giv til de rige«, som ikke bare er asocialt, men som er direkte imod den mere ligelige fordeling, der har været selve grundlaget for den særlige danske eller rettere skandinaviske velstand.

Kapitalen skal smøres, som det økonomiske råds formand, Hans Zeuthen, udtrykker det og socialdemokratiet med alle dets skiftende forligspartier praktiserer det. Det mindste, man kan forlange af de partier, som stadig gør sig til af en vis social indstilling, er, at de siger det lige rent ud. Skal hjulene i gang på kapitalistiske betingelser, skal der tages fra de fattige og gives til de rige. De tider er forbi, hvor et kapitalistisk Danmark kunne praktisere lidt større økonomisk lighed og endda leve højt på det. Med kapitalens voksende internationalisering, med den frie bevægelighed, med udviklingen af de multinationale foretagender og med dertil indrettede overstatslige strukturer som EF er der ikke længere mulighed for en lidt mere ligelig fordeling.

Skellet går mellem dem, der fortsat i privatkapitalens og markedsmekanismens hellige navn vil acceptere de vilkår, den internationale kapital stiller, og så dem, der vil gøre op med disse vilkår og deres konsekvenser i form af massearbejdsløshed, spild, ressource-misbrug, øget ulighed, undertrykkelse osv. Alt det andet: ministerstormene, skænderiet om 2 mia kr. fra eller til på underskuddet, alt det andet, som vi hører om i denne debat, er simpelt hen pjat.

Chr. Christensen (KrF):

På baggrund af den meget omfattende omtale, energiministerens oliehandel med Saudi-Arabien har fået i dagspressen, og denne handels principielle perspektiver er det ganske naturligt, at denne debat her i tinget bliver stærkt præget deraf. Kristeligt folkeparti er ikke nogen glødende fortalere for statslig oliehandel, idet den politisk kan åbne muligheder, vi ikke ønsker fremmet. Men vi erkender, at det i en forsyningsmæssigt og økonomisk vanskelig situation kan være en acceptabel og god vej at gå. Men det må så til gengæld også stå ganske klart, at der i en olieaftale med et andet land ikke kan indgå politiske forpligtelser, som afskærer vor fri ret til selv at danne vor mening og udtale den, og det må ligge lige så klart, at der i sådanne aftaler ikke kan indgå elementer, der ændrer vor udenrigspolitik eller forhindrer os i at have samkvem – handelsmæssigt og diplomatisk – med de lande, vi selv finder det rigtigt at have samkvem med.